

Arrest

nr. 277 799 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS voor de verzoekende partij verschijnt en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 juli 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 20 september 2012.

1.2. Op 27 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. X van 17 januari 2013 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

- 1.3. Op 7 maart 2013 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.
- 1.4. De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) besliste dit tweede verzoek op 11 maart 2013 niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).
- 1.5. Op 8 oktober 2013 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.6. De commissaris-generaal besliste dit derde verzoek op 18 november 2013 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag").
- 1.7. Op 26 juli 2017 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.8. De commissaris-generaal besliste dit vierde verzoek op 13 november 2017 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag").
- 1.9. Op 10 september 2018 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.10. De commissaris-generaal besliste dit vijfde verzoek om internationale bescherming op 8 mei 2019 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag"). Bij arrest nr. X van 15 januari 2020 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen voormelde beslissing.
- 1.11. Op 7 januari 2020 diende verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.12. De commissaris-generaal verklaarde dit vijfde volgend verzoek om internationale bescherming, op 6 april 2020 niet-ontvankelijk.
- 1.13. Op 3 juni 2020 diende verzoeker een zevende verzoek om internationale bescherming in.
- 1.14. De commissaris-generaal verklaarde dit zesde volgend verzoek om internationale bescherming, op 26 oktober 2020 niet-ontvankelijk. Bij arrest nr. X van 16 september 2021 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen voormelde beslissing.
- 1.15. Op 4 maart 2022 dient verzoeker een achtste verzoek om internationale bescherming in.
- 1.16. De commissaris-generaal verklaart dit zevende volgend verzoek om internationale bescherming op 7 juni 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u een koptisch christen afkomstig uit Silha al-Gharbiya, Matay, provincie Miniya. U diende op 11 juli 2012 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich daarbij op de volgende asielmotieven. U zou in Egypte, samen met uw broer, werkzaam zijn geweest als taxichauffeur op een motor. Op 1 juni 2012 zou u een zekere A. A. D. hebben vervoerd, toen jullie een ongeluk kregen. U moest worden gehospitaliseerd terwijl A. verlamd geraakte. U kreeg hierdoor ernstige problemen met de familie D. die u als de schuldige van het ongeluk beschouwde en wraak wou nemen. Op 29 juni 2012 verliet u uw land en u reisde verder naar België waar u op 9 juli 2012 aankwam.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 januari 2013 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U keerde niet terug naar Egypte maar diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 7 maart 2013. U legde vier documenten neer die u had bekomen via de koptische kerk in Leuven waarmee u wilde aantonen dat uw broer werd gedood door de oom van A. Al D. en dat deze oom op zijn beurt tot een gevangenisstraf van zeven jaar werd veroordeeld. Uw broer werd volgens uw verklaringen vermoord als gevolg van de problemen die u tijdens uw eerste verzoek aanhaalde.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) oordeelde dat u geen nieuwe elementen voorlegde en besloot uw tweede verzoek niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Vervolgens diende u op 8 oktober 2013 een derde asielverzoek in. U bracht geen nieuwe documenten aan maar beriep zich op het feit dat uw ouderlijk huis zou zijn platgebrand door Haji, de vader van A. A. D., een Moslimbroeder en salafist, als gevolg van de problemen vermeld in uw eerste asielverzoek. Uw familie zou toen zijn gevlucht naar het huis van een nicht in hetzelfde dorp.

Op 18 november 2013 besloot het CGVS uw derde verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 26 juli 2017 diende u een vierde verzoek in België in. In tussentijd verliet u België niet. U baseerde zich bij uw vierde asielverzoek op de motieven die u reeds aanhaalde bij uw vorige verzoeken, in casu de voorgehouden problemen met de familie A. D.. Na uw vorige negatieve beslissing nam u contact op met uw familie in Egypte. U wou immers niet langer illegaal in België verblijven en vroeg hen om een oplossing te vinden voor uw problemen met de familie A. D. opdat u naar Egypte zou kunnen terugkeren. De familie Al D. ging in op het voorstel van uw vader tot bemiddeling op voorwaarde dat u gedurende vijf jaar niet naar Egypte zou terugkeren alsook maandelijks een bedrag van 10.000 lira aan hen zou overmaken. Uw vader verkocht een stuk grond om het maandelijks bedrag te kunnen betalen, maar het geld raakte echter op een gegeven moment op en uw vader kon het maandelijks bedrag niet langer betalen. Daaropvolgend werden uw vader en uw jongste broer M. bedreigd. Uw broer M. vertrok naar Italië om verdere problemen te vermijden. Toen de familie Al D. hierachter kwam, brak men uw vader zijn linkerarm. Uw vader zou meermaals klacht hebben ingediend tegen de familie Al D. zonder enig gevolg. Ter staving van uw vierde verzoek legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte (origineel), uw doopakte (kopie), de verkoopakte van een stuk grond (origineel), een intelligentieonderzoek (origineel), een medisch attest betreffende uw vader (kopie), aangifte bij de politie (drie stuks) (kopieën) en een envelop (origineel).

Op 13 november 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw vierde verzoek. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U bleef in België en diende op 10 september 2018 een vijfde verzoek in. Andermaal baseerde u zich op de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere verzoeken. U voegde toe dat uw broer Farah, toen hij onderweg was als taxichauffeur, in augustus 2018 zwaar toegetakeld werd door leden van de familie Al D. en in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. Uw familie verhuisde volgens uw verklaringen intussen naar Khawaja. U herhaalde dat uw broer M. intussen in Italië zat. Ter staving van uw verzoek legde u een procesverbaal neer opgemaakt naar aanleiding van wat er met uw broer Farah is gebeurd. Daarenboven stelde u aan hepatitis C te lijden, u legde in kader hiervan een medisch attest neer, waarvoor u zich niet in Egypte zou kunnen laten behandelen. Tot slot legde u nog uw geboorteakte neer.

Op 8 mei 2019 verklaarde het CGVS dit verzoek niet ontvankelijk. Op 16 mei 2019 diende u beroep in bij de RvV, doch op 15 januari 2020 werd uw beroep door deze instantie verworpen.

U bleef in België en diende op 7 januari 2020 een zesde verzoek in waarbij u stelde dat uw vader, toen hij een aantal maanden eerder naar Matay ging om een attest voor uw vrijstelling van legerdienst te bekomen, gezien werd door, vermoedelijk, een lid van de familie Al D. en zo hard door hem werd geslagen dat hij nog steeds in coma lag. U gaf aan dat uw broer naar aanleiding hiervan klacht had ingediend bij de politie, doch dat zij, behalve het opmaken van een proces-verbaal, in dezer niets zouden ondernemen. U verklaarde dit document en documenten over uw gezondheid nog te zullen ontvangen uit Egypte. Ter staving van uw zesde verzoek legde u een uitslag van een bloedanalyse neer dat werd uitgevoerd in België.

Op 6 april 2020 verklaarde het CGVS uw zesde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet naar eigen zeggen België niet en verzocht op 3 juni 2020 een zevende maal om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. U verklaart in het kader van uw huidige zevende verzoek dat u niet over nieuwe elementen beschikt. U stelt enkel dat u bij een terugkeer naar Egypte wraak vreest en dat u wilt weten hoe het met u verder moet in België. U stelt nog dat u longproblemen en hepatitis C heeft. U legt geen documenten neer.

Op 26 oktober 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk, uw beroep tegen deze beslissing werd op 16 september 2021 door de RvV verworpen.

U blijft in België en dient op 4 maart 2022 een achtste verzoek in. U stelt een aantal maanden geleden naar Nederland te zijn geweest om daar asiel aan te vragen, doch te zijn teruggestuurd. U verwijst in kader van uw huidig verzoek naar de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere verzoeken, doch geeft u aan nu over documenten te beschikken om aan te tonen dat u door de rechtbank tot een gevangenisstraf van zeven jaar bent veroordeeld. Zo legt u nu het desbetreffende vonnis bij verstek neer en een document gericht aan 'de sectie uitvoering van vonnissen' dat u gearresteerd dient te worden, dd.14.09.2019. Uw familie zou deze stukken hebben meegegeven aan ene I. die van Egypte naar België was gereisd en een aantal weken geleden hebt u deze ontvangen. Voorts legt u nog een uittreksel uit uw paspoort neer geldig van 17.08.2020 tot 16.08.2027 en herhaalt u aan Hepatitis C te lijden

en zich niet in Egypte te kunnen laten behandelen vanwege de hoge kosten die dit met zich meebrengt. Uw legt ter staving hiervan medische stukken neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zevende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere verzoeken, nl verwijst u andermaal naar het gegeven dat u door de familie Al D. wordt gevisieerd en u tot zeven jaar gevangenisstraf bij verstek werd veroordeeld (verklaring volgend verzoek dd. 02.05.2022, punt 16).

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u in Egypte, omwille van uw voorgehouden problemen met de familie Al D., een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of er een reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Egypte geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond. Tot slot erkende het CGVS dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten de gevreesde problemen echter dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het CGVS was van oordeel dat dit in uw situatie geenszins het geval is. Deze motieven werden in beroep door de RvV bevestigd en overgenomen en daarenboven oordeelde de RvV uitdrukkelijk dat de door u uiteengezette asielmotieven ongeloofwaardig waren.

Vervolgens oordeelde DVZ inzake uw tweede asielaanvraag dat de door u naar voorgebrachte stukken geen aanleiding konden geven tot een inoverwegingname van uw asielaanvraag.

In kader van uw derde en uw vierde verzoek werd door het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen omdat u voortborduurde op elementen die reeds ongeloofwaardig waren bevonden. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen van het CGVS.

In kader van uw vijfde verzoek verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk omdat u voortbouwde op motieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Uw zesde verzoek om internationale bescherming werd evenmin ontvankelijk verklaard daar u louter bijkomende verklaringen aanhaalde die betrekking hadden op beweerde gebeurtenissen die volledig in het verlengde lagen van eerder voorgehouden problemen die ongeloofwaardig werden bevonden. U legde ondanks uw beweringen geen nieuwe documenten voor die betrekking hadden op uw voorgehouden problemen in Egypte en uw medische problematiek kon niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook uw zevende verzoek resulteerde in een niet-inoverwegingname daar u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. Wat uw medische problematiek betrof wees het CGVS erop dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een

aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Het hoeft dan ook geen betoog dat een loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie inzake uw verzoek, net zomin als de beide door u neergelegde juridische stukken dit vermogen te doen. Dergelijke stukken hebben immers louter waarde ter staving van een geloofwaardig relaas wat in uw hoofde niet het geval is, in uw geval hebben ze immers betrekking op een asielrelaas dat niet geloofwaardig werd bevonden. In de marge dient nog te worden opgemerkt dat het document gericht aan de 'sectie uitvoering van de vonnissen' duidelijk een intern document is, wat nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw relaas onderstreept daar het totaal niet geloofwaardig is dat u een dergelijk stuk in uw bezit zou hebben gekregen. Wat betreft de medische problematiek herhaalt het CGVS zich dat u zich hiervoor dient te richten tot de geijkte procedure. Het uittreksel uit uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit/nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan te volharden in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verweerder. Er wordt aangevoerd dat er te weinig aandacht is besteed aan de problematiek die verzoeker heeft aangehaald.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat een verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.2.4.1. Verzoeker haalt in zijn achtste verzoek om internationale bescherming aan dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens een dodelijk ongeval in Egypte dat werd veroorzaakt door zijn bromfiets waarbij hij aanstipt dat de familie van het slachtoffer hem beschuldigde dat dit ongeval plaatsvond met voorbedachte rade.

Verzoeker heeft ter staving van zijn achtste verzoek een vonnis bij verstek uit 2019 neergelegd inzake zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van zeven jaar alsook een document van 14 september 2019 gericht aan de "Sectie Uitvoering van vonnissen". Verzoeker heeft tevens een uittreksel neergelegd van zijn paspoort en medische stukken aangaande zijn gezondheidstoestand en de diagnose van hepatitis C.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het zevende volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend uiterst beknopt verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.2.4.4. Waar verzoeker volhardt in zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsvrees wegens problemen met de familie van het slachtoffer van een ongeval veroorzaakt door zijn bromfiets, moet de Raad vaststellen dat deze elementen reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad beoordeeld werden. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt:

"Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere verzoeken, nl verwijst u andermaal naar het gegeven dat u door de familie Al D. wordt gevisieerd en u tot zeven jaar gevangenisstraf bij verstek werd veroordeeld (verklaring volgend verzoek dd. 02.05.2022, punt 16).

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u in Egypte, omwille van uw voorgehouden problemen met de familie Al D., een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of er een reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Egypte geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond. Tot slot erkende het CGVS dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten de gevreesde problemen echter dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk

wordt. Het CGVS was van oordeel dat dit in uw situatie geenszins het geval is. Deze motieven werden in beroep door de RvV bevestigd en overgenomen en daarenboven oordeelde de RvV uitdrukkelijk dat de door u uiteengezette asielmotieven ongeloofwaardig waren.

Vervolgens oordeelde DVZ inzake uw tweede asielaanvraag dat de door u naar voorgebrachte stukken geen aanleiding konden geven tot een inoverwegingname van uw asielaanvraag.

In kader van uw derde en uw vierde verzoek werd door het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen omdat u voortborduurde op elementen die reeds ongeloofwaardig waren bevonden. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen van het CGVS.

In kader van uw vijfde verzoek verklaarde het CGVS dit verzoek niet ontvankelijk omdat u voortbouwde op motieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Uw zesde verzoek om internationale bescherming werd evenmin ontvankelijk verklaard daar u louter bijkomende verklaringen aanhaalde die betrekking hadden op beweerde gebeurtenissen die volledig in het verlengde lagen van eerder voorgehouden problemen die ongeloofwaardig werden bevonden. U legde ondanks uw beweringen geen nieuwe documenten voor die betrekking hadden op uw voorgehouden problemen in Egypte en uw medische problematiek kon niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook uw zevende verzoek resulteerde in een niet-inoverwegingname daar u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. Wat uw medische problematiek betrof wees het CGVS erop dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Het hoeft dan ook geen betoog dat een loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie inzake uw verzoek, net zomin als de beide door u neergelegde juridische stukken dit vermogen te doen.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en de arresten van de Raad.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Wat de thans neergelegde stukken betreft, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met reden als volgt geoordeeld:

“Het hoeft dan ook geen betoog dat een loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie inzake uw verzoek, net zomin als de beide door u neergelegde juridische stukken dit vermogen te doen. Dergelijke stukken hebben immers louter waarde ter staving van een geloofwaardig relaas wat in uw hoofde niet het geval is, in uw geval hebben ze immers betrekking op een asielrelaas dat niet geloofwaardig werd bevonden. In de marge dient nog te worden opgemerkt dat het document gericht aan de ‘sectie uitvoering van de vonnissen’ duidelijk een intern

document is, wat nogmaals de ongelooftwaardigheid van uw relaas onderstreept daar het totaal niet geloofwaardig is dat u een dergelijk stuk in uw bezit zou hebben gekregen. Wat betreft de medische problematiek herhaalt het CGVS zich dat u zich hiervoor dient te richten tot de geijkte procedure. Het uittreksel uit uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit/nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan.”

Deze motivering, die pertinent en correct is alsook steun vindt in het administratief dossier, wordt ongemoeid gelaten zodat het bij gebrek aan een dienstig verweer integraal wordt overgenomen door de Raad.

Inzake de juridische documenten stelt de Raad bijkomend vast dat deze stukken reeds dateren uit 2019 en verzoeker in gebreke blijft te verklaren waarom hij deze documenten niet eerder kon aanbrengen.

Verzoeker diende op 7 januari 2020 een zesde verzoek om internationale bescherming in doch heeft hierbij geen gewag gemaakt van enige veroordeling in 2019 laat staan dat er documenten werden neergelegd in dit verband, hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds in contact stond met zijn familieleden in Egypte die hem deze documenten hebben bezorgd.

De vaststelling dat het Hof van Justitie oordeelde dat het begrip ‘nieuwe elementen’ in de zin van artikel 40, lid 2 van de Richtlijn 2013/32/EU ook elementen of bevindingen omvat die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, randnr. 44), kan op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker deze stukken laattijdig heeft aangebracht. Verzoeker diende alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, tenzij een bevredigende verklaring kan worden gegeven voor het ontbreken ervan (artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Ook artikel 57/6/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal in voorkomend geval rekening houdt met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten om tijdens de vorige procedure de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen. Het laattijdig aanbrengen van deze elementen doet zodoende verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de inhoud van het neergelegd vonnis niet strookt met verzoekers recente verklaringen. Zo komt de voornaam van het slachtoffer zoals vermeld in het vonnis niet overeen met de voornaam die door verzoeker wordt opgegeven tijdens zijn asielprocedure. In het vonnis uit 2019 wordt verder aangegeven dat de voet van het slachtoffer diende geamputeerd te worden terwijl verzoeker in het kader van zijn achtste verzoek verklaarde dat het slachtoffer naar aanleiding van het ongeval overleed waarop hij werd beschuldigd dat het met voorbedachten rade was (administratief dossier, groene map met documenten, vonnis; Verklaring volgend verzoek van 2 mei 2022, punt 16).

De Raad benadrukt vervolgens inzake verzoekers medische problemen dat deze in principe geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient, zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder in casu geenszins aan dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers ook geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker een koptische christen is, kan tot slot gewezen worden op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_C_PIN_v4.0.pdf) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr

verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeekkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.”

Verzoeker brengt geenszins dienstige en concrete argumenten bij ter weerlegging van deze motieven die steun vinden in het administratief dossier, zodat hij deze niet in een ander daglicht kan stellen.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige vluchtrelaas.

De Raad treedt volgende omstandige motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing integraal bij:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North

Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.2.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (zevende volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn zevende volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerd middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU